

Mijn eerste dansles

Ik weet nog goed mijn eerste dansles
zestien was ik of zoiets
zondagmiddag rondom drieën
met de knikken in m'n knieën
naar van Bommel op de fiets

Geplooide broek, gepoetste schoenen
brillantine in mijn haar
en op de eerste melodieën
weer een knikje door de knieën
stijf gespannen vroeg ik haar

Alsof ik weer moest leren lopen
steeds opnieuw die quicksteppas
mateloos stond ik te hakken
kreeg maar niet de dans te pakken
die zo typisch quickstep was

O wat was ik uit mijn ritme
voelde mij ten einde raad
als er iets is in mijn leven
wat mij niet is meegegeven
is dat lopen in de maat

Ik schopte steeds tegen de schenen
van mijn dansgenootje aan
Tot zij vol met blauwe plekken
mij op de dansvloer liet verrekken
ik in mijn eentje door moest gaan

ik stond wat hulpeloos te shaken
als een dolle spring-in't veld
terwijl mijn partner zat te huilen
om haar butsen en haar builen
door mijn zinloos dansgeweld

En de meisjes van de dansschool
hadden onderling beslist
geen quickstep meer met mij te dansen
ik kreeg nog wel wat nieuwe kansen
met bostella en de twist

Ik heb heel sterk het vermoeden
da'k op dansles moest althans
omdat mijn ouders zouden hopen
da'k wel in de pas zou lopen
zolang ik maar de quickstep dans

En voor het meisje bij van Bommel
die ik toen heb pijn gedaan
na vijftig jaar mijn spijtbetuiging
een keer nog een kleine buiging
zullen we nog eens dansen gaan

Gerard Wortel 28/9/2013